

ОКРЕМІ ПРАВОВІ НОВЕЛИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЇХ РЕФОРМУВАННЯ

Амелін Олександр Юрійович - здобувач ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія управління персоналом»

Статтю присвячено дослідженню наявної системи правового регулювання інформаційної діяльності органів прокуратури України, з урахуванням змін, яких вона зазнала в процесі реформування цих органів. Робота базується на ідеях, напрацюваннях вітчизняних дослідників інформаційного забезпечення органів прокуратури та аналізі відповідних норм чинного законодавства.

Підтримуючи думку щодо того, що інформаційно-правове забезпечення діяльності органів прокуратури України ґрунтується водночас і на базовому, і на видовому законодавстві, автор пропонує у якості основних рівнів нормативно-правових актів, що прямо чи опосередковано регулюють інформаційно-правове забезпечення діяльності органів прокуратури України, розглядати: 1) правові акти міжнародного рівня, які гарантують право людини на інформацію. 2) державний загальний рівень; 3) державний спеціалізований рівень (Закон України «Про прокуратуру» та нормативно-правові акти, що складають основу інформаційного законодавства України); 4) підзаконні нормативно-правові акти, орієнтовані на регулювання інформаційних правовідносин у органах прокуратури (накази Генеральної прокуратури України тощо).

Окрему увагу присвячено короткому аналізу нормативно-правових актів, які віднесено до кожного з рівнів нормативно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів прокуратури. Констатовано, що найбільш значні зміни за останні роки спостерігаються на державному спеціалізованому рівні та рівні підзаконних нормативно-правових актів. Водночас, автор доходить висновків про недостатню швидкість оновлення нормативно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів прокуратури України та прогнозує зростання динаміки цього процесу, з огляду на тенденції реформування держави у контексті тотальної інформатизації.

Ключові слова: інформаційне право; інформаційне забезпечення; інформаційна діяльність; органи прокуратури України; правове регулювання.

Статья посвящена исследованию существующей системы правового регулирования информационной деятельности органов прокуратуры Украины, с учетом изменений, которые она понесла в процессе реформирования этих органов. Работа базируется на идеях, наработках отечественных исследователей информационного обеспечения органов и анализе соответствующих норм действующего законодательства.

Поддерживая мнение о том, что информационно-правовое обеспечение деятельности органов прокуратуры Украины основывается одновременно и на базовом, и на видовом законодательстве, автор предлагает в качестве основных уровней нормативно-правовых актов, прямо или косвенно регулирующих информационно-правовое обеспечение деятельности органов прокуратуры Украины, рассматривать 1) правовые акты международного уровня, которые гарантируют право человека на информацию. 2) государственный общий уровень; 3) государственный специализированный уровень (Закон Украины «О прокуратуре» и нормативно-правовые акты, составляющие основу ин-

формаційного законодавства України); 4) подзаконні нормативно-правові акти, орієнтовані на регулювання інформаційних правоотношень в органах прокуратури (прикази Генеральної прокуратури України і т.д.).

Одільне уваження присвячено короткому аналізу нормативно-правових актів, отнесених до кожного з рівнів нормативно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів прокуратури. Констатовано, що найбільш значимі зміни за останні роки спостерігаються на державному спеціалізованому рівні і рівні подзаконних нормативно-правових актів. В той же час, автор приходять до висновку про недостатню швидкість оновлення нормативно-правового забезпечення інформаційної діяльності органів прокуратури України і прогнозує зростання динаміки цього процесу, враховуючи тенденції реформування держави в контексті тотальної інформатизації.

Ключові слова: інформаційне право; інформаційне забезпечення; інформаційна діяльність; органи прокуратури України; правове регулювання.

The article is devoted to the study of the existing system of legal regulation of information activities of the prosecution authorities of Ukraine, taking into account the changes that it suffered in the process of reforming these bodies. The work is based on the ideas, achievements of domestic researchers of information of the prosecution and analyzing the relevant norms of current legislation.

Supporting the view that the information and legal support for the activities of the prosecution authorities of Ukraine is based both on the basic and the specific legislation, the author proposes to consider 1) legal acts of the international level that guarantee the human right to information. 2) the state general level; 3) the state specialized level (Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office" and the regulatory legal acts that form the basis of the information legislation of Ukraine); 4) by-laws and regulations aimed at regulating information relations in the prosecution authorities (orders of the Prosecutor General of Ukraine, etc.).

Special attention is devoted to a brief analysis of regulatory acts assigned to each of the levels of regulatory support of the information activities of prosecution bodies. It was stated that the most significant changes in recent years are observed at the state specialized level and the level of by-laws and regulations. At the same time, the author comes to the conclusion that the regulatory and legal support for the information activities of the prosecution authorities of Ukraine is insufficient and predicts the growth of dynamics this process, given the trends in state reform in the context of total information.

Key words: information law; Information Support; informational activity; prosecution authorities of Ukraine; legal regulation.

Постановка проблеми в загальному вигляді. Будь-яка публічно-владна діяльність державних органів здійснюється в рамках системи правил, що описують механізм адміністрування чи управління процесами й відносинами. Відповідно, суб'єкти владних повноважень реалізують свій владний вплив винятково за допомогою встановлених правил. У сучасному демократичному суспільстві саме правові норми можна вважати основним засобом регулювання публічних відносин.

Працівники органів прокуратури належать до доволі специфічної категорії державних службовців – працівників сфери кримінальної юстиції, професійна діяльність яких безпосередньо пов'язана із забезпеченням таких ключових

конституційних цінностей як верховенство права, захист прав і свобод людини і громадянина.

У цілому ж потреба комплексного наукового дослідження особливостей інформаційно-правового забезпечення діяльності органів прокуратури України обумовлена рядом причин: 1) інтенсивністю процесів розвитку інформаційних технологій; 2) необхідністю здійснення критичного аналізу адміністративного та інформаційного законодавства, а також досягнень правової науки на предмет їх достатності сучасним суспільним відносинам та потребам прокурорської діяльності; 3) постійним розвитком інституту інформаційного права, у тому числі – в контексті діяльності органів публічної адміністрації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика класифікації нормативно-правових актів, що регулюють діяльність органів прокуратури, вже давно є предметом уваги дослідників різних галузей права. Так, наприклад, на думку М. К. Якимчука, до системи правового регулювання діяльності прокуратури належать: Конституція України, Закон України «Про прокуратуру», інші закони України, ратифіковані Верховною Радою України міжнародними договорами і угодами, а також правовими актами Генерального прокурора України [1, с. 31]. При цьому, деякі вчені більш спеціалізовано підходять до вивчення нормативної бази. Так, зокрема, С. В. Подкопаєв наполягає на особливому значенні відомчої регуляторної бази для діяльності прокуратури, що, на його думку, досить ефективно розвивається і в методологічній формі [2, с. 740]. Його позицію підтримує І. В. Піляй, додаючи, що оскільки легітимна мета прокуратури, в тому числі, спрямована на раціональне тлумачення та ефективне застосування права, що поєднується із великим обсягом властивих дискреційних повноважень, роль відомчого інструктивного правового регулювання повинна мати місце та активно розвиватися у різних напрямках [3]. Не оминули своєю увагою проблематику нормативно-правового регулювання інформаційного забезпечення діяльності органів прокуратури України у своїх працях В. В. Лушер, С. В. Мазурик, Н. О. Рибалка, В. С. Цимбалюк, М. Я. Швець та інші науковці. Водночас, динаміка реформування правоохоронних органів загалом та органів прокуратури зокрема обумовлює потребу дослідження сучасного стану нормативно-правового регулювання інформаційного забезпечення діяльності органів прокуратури в Україні та його змін.

Метою статті є аналіз системи правового регулювання інформаційної діяльності органів прокуратури України, з урахуванням змін у процесі їх реформування.

Виклад основного матеріалу дослідження. За будь-яких підходів саме Закон України «Про прокуратуру» [4] наразі лишається ключовим елементом системи нормативних актів, що регулюють роботу з інформацією в органах прокуратури, проте положення підзаконних актів почасти деталізують та конкретизують базові

засади інформаційної діяльності. Як слушно зазначає з цього приводу М. І. Мичко, підзаконні правові акти, що регулюють діяльність органів прокуратури, включають: затверджені постановами Верховної Ради України, нормативні акти Генерального прокурора, управлінські акти-рішення керівників прокуратур, Дисциплінарний статут прокуратури України тощо [5, с. 63]. Якщо узагальнити й інші висновки щодо загальної класифікації, то цілком можна стверджувати, що вони відповідають усталеним нормам системи правового регулювання органів державної влади.

Водночас, структурувати законодавство, яким регулюються інформаційні відносини у суспільстві (у тому числі й ті, які пов'язані з інформаційним забезпеченням органів прокуратури України), доволі складно. Деякі автори, в процесі спроб класифікації такого законодавства, виділяють дві основні категорії: а) базове законодавство у сфері інформації та інформатизації, до якого віднесено: концептуальний закон – про інформацію; закони, що регулюють найбільш загальні аспекти відносин і характерні для всіх видів інформації; закони, що регулюють відносини у сфері інформатизації; б) видове законодавство, до якого належать законодавчі акти, що регулюють певного виду інформаційні відносини (у науково-технічній сфері, у засобах масової інформації тощо). При цьому, базові закони регулюють відносини у сфері інформатизації, містять системоутворюючі правові норми, що регулюють правовідносини в інформаційній сфері і фактично є основою для розробки законодавчих і нормативних актів у галузі інформаційного законодавства [6, с. 388].

Безумовно, інформаційно-правове забезпечення діяльності органів прокуратури України ґрунтується і на базовому, і на видовому законодавстві. Проте, окрім того, існує ряд рівнів нормативно-правових актів, починаючи від рівня міжнародного і закінчуючи рівнем підзаконних нормативно-правових актів. На наше переконання, основні рівні нормативно-правових актів, що прямо чи опосередковано регулюють інформаційно-правове забезпечення діяльності органів прокуратури України, можуть складати:

1. Правові акти міжнародного рівня, які гарантують право людини на інформацію.

2. Державний загальний рівень.

3. Державний спеціалізований рівень (Закон України «Про прокуратуру» та нормативно-правові акти, що складають основу інформаційного законодавства України)

4. Підзаконні нормативно-правові акти, орієнтовані на регулювання інформаційних правовідносин в органах прокуратури (накази Генеральної прокуратури України тощо).

Розглянемо зазначені категорії детальніше.

1. Правові акти міжнародного рівня, які гарантують право людини на інформацію. До таких належать: Резолюція 59 Генеральної Асамблеї ООН 1946 р (I) «Скликання міжнародної конференції з питань свободи інформації» [7]; Загальна декларація прав людини [8]; Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 р. [9]; Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод 1950 р. [10]; Конвенція ООН «Про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля», яка була ухвалена в Ааргусі (Данія) 25 червня 1998 р. [11, с. 62-67]; Окінавська хартія Глобального інформаційного суспільства [12]; Меморандум про взаєморозуміння між Генеральним Директором з питань Інформаційного суспільства Європейської Комісії й Державним комітетом зв'язку та інформатизації України щодо розвитку Інформаційного суспільства від 14 вересня 2000 року [13, с. 94-95]. Зазначена група нормативно-правових актів є найменш динамічною в контексті змін. Водночас, саме ратифікація таких правових актів є одним з ключових рушіїв до впровадження змін у документи, що належать до інших трьох категорій.

2. Державний (загальний) рівень включає нормативно-правові акти України загального характеру, що регулюють інформаційні відносини в різних галузях права, закріплюють загальні засади права людини на інформацію, а також відповідальність осіб, які його порушують. До таких належать: Конституція України [14]; Цивільний кодекс України [15]; Кримінальний кодекс України [16]. Доречно зазначити, що Конституція України та деякі інші законодавчі

акти, водночас і визначають права громадян у інформаційній сфері, і формують правове поле для діяльності органів прокуратури України. Так, зокрема, відповідно до статті 19 Конституції України, що присвячена правовому порядку, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [14]. Таким чином, якщо міжнародні нормативно-правові акти окреслюють загальні засади інформаційної політики, то саме на рівні держави приймаються норми, які упорядковують суспільні відносини, що виникають між органами прокуратури України та фізичними, юридичними особами, об'єднаннями громадян, органами публічної адміністрації стосовно реалізації права на інформацію.

3. Державний спеціалізований рівень, окрім Закону України «Про прокуратуру» [4], включає нормативно-правові акти, що складають основу інформаційного законодавства України, зокрема: 1) Закони України («Про інформацію» [17], «Про доступ до публічної інформації» [18], «Про науково-технічну інформацію» [19], «Про державну таємницю» [20], «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» [21], «Про захист персональних даних» [22], «Про доступ до судових рішень» [23], «Про електронні документи та електронний документообіг» [24], «Про національну безпеку України» [25], «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» [26], «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» [27] тощо); 2) Укази Президента України «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні» [28], «Про підготовку пропозицій щодо забезпечення гласності та відкритості діяльності органів державної влади» [29], «Про додаткові заходи щодо забезпечення відкритості органів державної влади» [30]; 3) постанови Кабінету Міністрів України, наприклад, «Про затвердження Концепції технічного захисту інформації в Україні» [31], «Про затвердження порядку забезпечення захисту інформації в ін-

формаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних системах» [32]. «Про деякі питання обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять службову інформацію» [33], «Про електронний обмін службовими документами в органах виконавчої влади» [34]. Усі перелічені закони прийнято 10-15 років тому, однак за останні три-чотири роки вони зазнали чимало поправок та доповнень, що не могло не відобразитися, в тому числі, і на інформаційній діяльності в органах прокуратури України.

Закон України «Про прокуратуру», серед іншого, визначає повноваження прокурора щодо доступу до інформації. Так, статтею 23 Закону України «Про прокуратуру» визначено, що виключно з метою встановлення наявності підстав для представництва інтересів держави в суді у випадку, якщо захист законних інтересів держави не здійснює або неналежним чином здійснює суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, прокурор має право отримувати інформацію, яка на законних підставах належить цьому суб'єкту, витребувати та отримувати від нього матеріали та їх копії. З метою виявлення необґрунтованих активів та збору доказів їх необґрунтованості в межах своєї компетенції прокурор у порядку, визначеному законодавством, має прямий доступ до автоматизованих інформаційних і довідкових систем, реєстрів та банків даних, держателем (адміністратором) яких є державні органи або органи місцевого самоврядування [4]. Варто зазначити, що повноваження прокурора стосовно отримання інформації зазнали значного скорочення з усуненням функції загального нагляду.

Закон України «Про інформацію». Закон проголошує право на інформацію, створену в процесі діяльності фізичної чи юридичної особи, суб'єкта владних повноважень або за рахунок фізичної чи юридичної особи, Державного бюджету України, місцевого бюджету, як таке, що охороняється в порядку, визначеному законом (ст. 7), а обов'язок суб'єктів владних повноважень інформувати громадськість та засоби масової інформації про свою діяльність і прийняті рішення – як гарантію права на інформа-

цію (ст. 6). Цим законом, серед іншого, врегульовано діяльність журналістів, засобів масової інформації, їх працівників. Закон визначає гарантії діяльності засобів масової інформації та журналістів (наприклад – журналіст має право безперешкодно відвідувати приміщення суб'єктів владних повноважень, відкриті заходи, які ними проводяться, та бути особисто прийнятим у розумні строки їх посадовими і службовими особами, крім випадків, визначених законодавством), забороняє цензуру та втручання в професійну діяльність журналістів і засобів масової інформації (ст. 24), а також регламентує порядок акредитації журналістів, працівників засобів масової інформації (ст. 26) [17]. Для оптимізації правового регулювання інформаційних відносин, зокрема в руслі отримання відповідної інформації громадянами, інформаційне законодавство України у 2011 році було оновлено з прийняттям Закону України «Про доступ до публічної інформації» [18].

Згідно зі ст. 2 Закону України «Про доступ до публічної інформації», його метою є забезпечення прозорості та відкритості суб'єктів владних повноважень і створення механізмів реалізації права кожного на доступ до публічної інформації. Доступ до публічної інформації, відповідно до цього закону, здійснюється на принципах: 1) прозорості та відкритості діяльності суб'єктів владних повноважень; 2) вільного отримання та поширення інформації, крім обмежень, встановлених законом; 3) рівноправності, незалежно від ознак раси, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак [18]. Розділ II Закону визначає порядок доступу до інформації, який забезпечується шляхом: 1) систематичного та оперативного оприлюднення інформації: в офіційних друкованих виданнях; на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет; на інформаційних стендах; будь-яким іншим способом; 2) надання інформації за запитом на інформацію. Стаття 6 Закону визначає публічну інформацію з обмеженим доступом. У розділі III законодавець визначив перелік суб'єктів відносин у сфері доступу до публічної інформації: 1) запитувачі інформації – фізичні, юридичні особи, об'єднання громадян без статусу юри-

дичної особи, крім суб'єктів владних повноважень; 2) розпорядники інформації – суб'єкти, визначені цим Законом; 3) структурний підрозділ або відповідальна особа з питань запитів на інформацію розпорядників інформації. Розділом IV регулюється реалізація права на доступ до публічної інформації за інформаційним запитом. Зокрема, згідно зі ст. 19, запитом на інформацію визнається прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Розділом V передбачається право на оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації. Рішення, дії чи бездіяльність розпорядників інформації можуть бути оскаржені до керівника розпорядника, вищого органу або суду. Запитувач має право оскаржити: 1) відмову в задоволенні запиту на інформацію; 2) відстрочку задоволення запиту на інформацію; 3) ненадання відповіді на запит на інформацію; 4) надання недостовірної або неповної інформації; 5) не своєчасне надання інформації; 6) невиконання розпорядниками обов'язку оприлюднювати інформацію відповідно до статті 15 цього Закону; 7) інші рішення, дії чи бездіяльність розпорядників інформації, що порушили законні права та інтереси запитувача. Стаття 24 регулює відповідальність за порушення законодавства про доступ до публічної інформації [18]. Серед іншого, відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» вся статистична інформація в органах прокуратури України, що стосується результатів діяльності прокуратури вважається публічною інформацією. Тому особі не може бути відмовлено в наданні на запит знеособленої статистичної інформації, отриманої в процесі статистичних спостережень, що відбуваються в органах прокуратури України.

4. Підзаконні нормативно-правові акти, орієнтовані на регулювання інформаційних правовідносин у органах прокуратури (накази Генеральної прокуратури України тощо). До них належать «Інструкція про порядок розгляду і вирішення звернень та особистого прийому в органах прокуратури України», затверджена наказом Генерального прокурора України № 9гн від 21.06.2011 року [35], «Інструкція про порядок ведення первинного обліку роботи прокурора», затверджена наказом Генеральної про-

куратури України № 20 від 31 березня 2005 р. [36], «Інструкція зі складання звіту «Про роботу прокурора» форми П», затверджена наказом Генерального прокурора України № 17 від 14 березня 2005 року [37], «Інструкція з діловодства в органах прокуратури України», затверджена наказом Генерального прокурора України від 15 січня 2013р. № 3 [38].

З огляду на різноманітність інформації, яка циркулює в органах прокуратури України, значну розгалуженість структури Генеральної прокуратури України та регіональних прокуратур, особливий інтерес у контексті нашого дослідження становить наявність у структурі Генеральної прокуратури підрозділів, орієнтованих безпосередньо на роботу з інформацією.

До 2019 року структура Генеральної прокуратури України формувалася відповідно до Наказу Генеральної прокуратури України від 16 липня 2015 року N 55шц «Про затвердження структури Генеральної прокуратури України» [39].- Уже на той час провідну роль у роботі з інформацією відігравав Департамент інформаційно-аналітичного та організаційного забезпечення, контролю виконання та перевірок стану організації прокурорської роботи. Наразі, відповідно до наказу Генерального прокурора від 21 грудня 2019 року № 99-шц, структура Офісу Генерального прокурора включатиме десятки підрозділів, орієнтованих саме роботу з інформацією. Зокрема, безпосередньо інформаційною та інформаційно-аналітичною роботою займатимуться 3 департаменти (Департамент інформаційно-аналітичного та організаційного забезпечення, контролю виконання та перевірок стану організації прокурорської роботи; Департамент інформаційних технологій; Департамент документального забезпечення) та 3 управління (управління організаційного забезпечення Єдиного реєстру досудових розслідувань та інформаційно-аналітичної роботи; управління забезпечення охорони державної таємниці; управління інформаційної політики) [40]. Наразі структурні зміни, що відбулися у новоствореному Офісі генерального прокурора в контексті роботи з інформацією, не є значними. Однак, доволі ймовірно є поява нових наказів, покликаних внести корективи в інформаційну діяльність уже існуючих підрозділів.

Окремої уваги, в контексті окреслення інформаційно-правового забезпечення діяльності органів прокуратури України, заслуговує група інформації, яка може міститись у кримінальних провадженнях та Єдиному реєстрі досудових розслідувань (ЄРДР), що становить створену за допомогою автоматизованої системи електронну базу даних, відповідно до якої здійснюється збирання, зберігання, захист, облік, пошук, узагальнення даних та відомостей про кримінальні правопорушення. Ці дані використовуються для формування звітності, а також надання інформації про відомості, внесені до Реєстру [41]. Порядку формування та ведення ЄРДР за останні роки було присвячено чимало нормотворчої уваги. Вже 17 листопада 2012 року було опубліковано Наказ №115/1046 «Про затвердження Порядку взаємодії Генеральної прокуратури України та Міністерства внутрішніх справ України щодо обміну інформацією з Єдиного реєстру досудових розслідувань та інформаційних систем органів внутрішніх справ» (який втратив чинність внаслідок прийняття Наказу від 06.04. 2016 № 140 «Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Генерального прокурора України від 17 серпня 2012 року- № 69»), а 14 серпня 2014 року було прийнято Наказ № 82/108 «Про затвердження Порядку надсилання інформації про осіб у кримінальних провадженнях та електронних копій судових рішень щодо осіб, які вчинили кримінальні правопорушення» [41]. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань було затверджено Наказом № 139 від 06 квітня 2016 року. Після чого двічі до нього вносилися суттєві зміни (накази ГПУ від 22.05.2017 № 147 та від 31.01.2019 № 16 «Про затвердження Змін до Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань») [41]. Наразі, відповідно до наказу Генерального прокурора від 21 грудня 2019 року № 99-шц, Робота з ЄРДР покладається на Управління організаційного забезпечення Єдиного реєстру досудових розслідувань та інформаційно-аналітичної роботи, що включає в себе відділ організаційного забезпечення Єдиного реєстру; відділ інформаційно-аналітичної роботи; відділ інформаційного забезпечення учасників кримінального провадження [40].

Таким чином, узагальнивши масив нормативно-правової бази, покликаної регулювати інформаційно-правову діяльність органів прокуратури України та тенденції щодо її оновлення (в тому числі прийняття нових нормативно-правових актів та внесення змін до вже наявних), можна констатувати, що темпи такого оновлення поки що не відповідають загальній динаміці змін щодо роботи з інформацією в Україні. Припускаємо, що невдовзі швидкість впровадження відповідних змін у сфері регулювання роботи з інформацією в органах прокуратури суттєво зросте.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Інформаційно-правове забезпечення діяльності органів прокуратури України базується і на базовому і на видовому законодавстві. Водночас, існує ряд рівнів регуляторних нормативно-правових актів, починаючи від рівня міжнародного і закінчуючи рівнем підзаконних нормативно-правових актів. Основні рівні нормативно-правових актів, що прямо чи опосередковано регулюють інформаційно-правове забезпечення діяльності органів прокуратури України, можуть складати: 1) правові акти міжнародного рівня, які гарантують право людини на інформацію; 2) державний загальний рівень; 3) державний спеціалізований рівень (Закон України «Про прокуратуру» та нормативно-правові акти, що складають основу інформаційного законодавства України); 4) підзаконні нормативно-правові акти, орієнтовані на регулювання інформаційних правовідносин в органах прокуратури (накази Генеральної прокуратури України тощо).

З усуненням функції загального нагляду та у процесі подальшого реформування органів прокуратури, серед іншого, зазнали скорочення і можливості прокурора щодо отримання інформації. Водночас, було змінено пріоритетність роботи з інформацією, в контексті підвищення ролі інформування громадськості.

У подальшому, дослідження інформаційного забезпечення діяльності органів прокуратури доцільно зосередити на вивченні оновлення законодавства та підзаконних нормативно-правових актів. Автор прогнозує зростання динаміки таких змін.

Література

1. Якимчук М. К. Організаційно-правові основи управління в органах прокуратури України: автореф. на дис... д-ра юрид. наук: 12.00.07. Чернівці, 2002. 34 с.
2. Подкопаєв С.В. Правове регулювання організації і діяльності прокуратури України. *Форум права*. №4, 2012. С. 738-742.
3. Піляй І. В. Принцип транспарентності в діяльності органів прокуратури України: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. *Міжрегіон. акад. упр. персоналом*. Київ, 2018. 212 с.
4. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014р. № 1697-VII. База даних «Законодавство України». Верховна Рада України. Офіційний Веб-портал URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/1697-18>
5. Мичко М.І. Проблеми функцій і організаційного устрою прокуратури України. дис... д-ра юрид. наук: 12.00.10, Харків, 2002. 373 с.
6. Системна інформатизація законотворчої та правоохоронної діяльності. /Монографія / Кер. авт. кол. Швець М. Я.; /За ред. Дурдинця В. В. та ін. К.: Навчальна книга, 2005. 639 с.
7. Calling of an International Conference on Freedom of Information. The General Assembly 14 December 1946 [Electronic resource] URL : [https://undocs.org/en/A/RES/59\(I\)](https://undocs.org/en/A/RES/59(I))
8. Загальна декларація прав людини: схвалена Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р. Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи / Упоряд.-Ю. К. Качуренко. 2-е вид. К.: Юрінформ, 1992.
9. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права. (ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР N 2148-VIII (2148-08) від 19.10.73 https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043
10. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 р.: Ратифіковано Верховною Радою України 17 липня 1997 р. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004/ed19900101
11. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля: Ратифіковано Законом від 06.07.99 р. № 832-XIV //Правове регулювання інформаційної діяльності в Україні: станом на 1 січня 2001 р.; /Упоряд.: С. Е. Демський; відп. ред. С. П. Павлюк. К.: Юрінком Інтер, 2001.- С. 62-67.
12. Окінавська хартія глобального інформаційного суспільства (від 22 червня 2000 року) https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_163
13. Шевчук О. Б. E-Ukraine. Інформаційне суспільство в Україні. Бути чи не бути? К.: Атлант UMS, 2001. 104 с.
14. Конституція України: прийнята на 5-й сесії Верховної ради України 28 червня 1996 р. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 142.
15. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV: / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. №№ 40–44. Ст. 356.
16. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25-26. Ст. 131.]
17. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. №2657-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992. № 48. Ст. 650.
18. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.02.2011 р. № 2939-VI Відомості Верховної Ради України. 2011 р. № 32.- Ст. 314.
19. Про науково-технічну інформацію: Закон України від 25 червня 1993 р. № 3322-XII Відомості Верховної Ради України. 1993. № 33. Ст. 345.
20. Про державну таємницю: Закон України від 21 січня 1994 р. № 3855-XII Відомості Верховної Ради України. 1994. № 16. Ст. 93.
21. Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації: Закон України від 23.09.1997 р.- № 539/97-ВР Відомості Верховної Ради України. 1997. № 49. Ст. 299.
22. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI Відомості Верховної Ради України. 2010 р. № 34.- Ст. 481.
23. Про доступ до судових рішень: Закон України від 22.12.2005 р. № 3262-IV Відомості Верховної Ради України. 2006. № 15. Ст. 128.

24. Про електронні документи та електронний документообіг: Закон України від 22.05.2003 р. (із змінами, внесеними згідно із Законом від 31.05.2005 р. № 2599-IV, //ВВР, 2005.- № 26. Ст. 349) Відомості Верховної Ради України. 2003. № 36. Ст. 275.

25. Про національну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19>

26. Про державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України: Закон України від 23 лютого 2006 р. № 3475-IV // Відомості Верховної Ради України. 2006. № 30.- Ст. 258.

27. Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах: Закон України від 05.07.1994 р.: [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>.

28. Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні: Указ Президента України від 31.07.2000 р. № 928/2000 Офіційний вісник України. 2000. № 31. Ст. 1300.

29. Про підготовку пропозицій щодо забезпечення гласності та відкритості діяльності органів державної влади: Указ Президента України від 17.05.2001 р. № 325/2001 Урядовий кур'єр. 2001. 22 травня № 88.

30. Про додаткові заходи щодо забезпечення відкритості органів державної влади: Указ Президента від 01.08.2002 р. № 683/2002 Офіційний вісник України. 2002. № 31. Ст. 1463.

31. Про затвердження Концепції технічного захисту інформації в Україні: постанова Кабінету Міністрів України від 08.10.1997 р.- № 1126: [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

32. Про затвердження порядку забезпечення захисту інформації в інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних системах: постанова Кабінету Міністрів України від 29.03.2006 р. № 373: [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

33. Про деякі питання обліку, зберігання і використання документів, справ, видань та інших матеріальних носіїв інформації, які містять

службову інформацію: постанова Кабінету Міністрів України від 19.07.2006 р. № 1000: [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

34. Про електронний обмін службовими документами в органах виконавчої влади: постанова Кабінету Міністрів України від 17.07.2009 р. № 733: [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

35. Інструкція про порядок розгляду і вирішення звернень та особистого прийому в органах прокуратури України»: наказ Генерального прокурора України від 21.06.2011 р. № 9гн: [Електронний ресурс]. URL: <http://www.gp.gov.ua/ua/iopd.html? m=publications& t=rec&id=94103>.

36. Інструкція про порядок ведення первинного обліку роботи прокурора»: наказ Генеральної прокуратури України від 31 березня 2005 р. № 20: [Електронний ресурс]. URL: <http://www.gp.gov.ua/ua/iopd.html>.

37. Інструкція зі складання звіту «Про роботу прокурора» форми П»: наказ Генерального прокурора України від 14 березня 2005 р. № 17: [Електронний ресурс]. URL: <http://www.gp.gov.ua/ua/iopd.html? m=publications& t=rec&id=94103>.

38. Інструкція з діловодства в органах прокуратури України»: наказ Генерального прокурора України від 15 січня 2013 р. № 3: [Електронний ресурс]. URL: <http://document.ua/pro-zatverdzhennja-instrukciyi-z-dilovodstva-v-organah-proku-doc139685.html>.

39. Про затвердження структури Генеральної прокуратури України: Наказ Генеральної прокуратури України від 16 липня 2015 року N 55шц

40. Про затвердження структури Офісу Генерального прокурора: Наказ Генеральної прокуратури України від 21 грудня 2019 року- N 99-шц Веб-портал Ліга закон [Електронний ресурс] URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/GP19097.html

41. Документи з питань організації та ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань. Офіційний веб-портал Генеральної прокуратури [Електронний ресурс] URL: <https://old.gp.gov.ua/ua/pd.html? m=publications& t=rec&id=110522>